

ЛОТТИ В ЧАРІВНІЙ ЗООКРАМНИЦІ

Голлі Вебб

ХОМ'ЯЧА МАГІЯ: ТАЄМНИЦЯ РОДИНИ

З англійської переклала Надія Хаєцька

Київ | BOOKCHEF | 2024

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](https://kniga.biz.ua)

РОЗДІЛ 1

— Як добре, що мені не треба йти надвір, — самовдоволено сказала Софі, вдивляючись у темінь за вікном. Вона артистично стрепенулася, від чого великі вуха такси затрусилися, і смачно позіхнула. — Лотті, візьми шалик. У туманну погоду краще прикрити шию.

Такса зручніше вместилася на своїй бузковій оксамитовій подушці, щільніше притиснувши гладенького чорного хвостика до тіла, наче боялася протягів.

«Яка ж вона домашня, — із заздрістю подумала Лотті, — таке лискуче чорне хутро та витончені імбирні брови».

Лотті глянула крізь вікно на клубки імлі, що огортали ліхтарний стовп, і здригнулася. Був лише третій тиждень жовтня, а осінь уже надолужувала згаяне. Дівчинка підняла шкільний портфель і скривилася. За сонячної погоди він якийсь легший.

— Бувай, дядьку Джеку, — гукнула вона.

З кухні у глибині крамнички вийшов дядько й помахав їй рукою на прощання. Лотті ображено зиркнула на нього. Він і досі був у домашніх капцях та хрумтів шматком тосту. Так нечесно. І все ж, дівчинка мусила йти. На півдорозі до школи вона мала зустрітися з Рубі.

— Лотті, після школи поспішай додому, — нагадав їй дядько Джек, набивши рота арахісовим маслом. — Сьогодні постачальник з узбережжя передасть цікаву новинку. Гадаю, свіжа партія мишей.

Лотті кивнула, трохи підбадьорившись. Уже три місяці, поки мама за кордоном, вона живе у зоокрамниці свого дядька. Мама Лотті працює у Парижі, оскільки компанія перевела її у французький офіс. Спершу необхідність покинути всіх своїх друзів і залишитися на канікули з дядьком Джеком та Денні була для Лотті величезним потрясінням. Вона дуже розсердилася.

А ще більше дівчинка засмутилася, коли мама сказала, що йдеться аж ніяк не про кілька тижнів у Нетербриджі, як вона очікувала. Роботу у Франції продовжили, і Лотті довелося розпочати новий шкільний семестр у дядьковому містечку. Але тепер їй так тут сподобалося, що вона й не уявляла, як повернеться додому. У зоокрамниці було повнісінько найдивовижніших чарівних створінь, більшість із яких розмовляла, а найпрекрасніше те, що дядько Джек постійно знаходив нові екземпляри. Новенькі мешканці завжди викликали у неї захоплення, а миші — одні з найкумедніших створінь серед усіх тварин.

Відчинивши двері крамнички, дівчинка почувла, як її улюблені рожеві мишенята почали сперечатися, де ж стоятиме клітка з новими мишками.

— Біля нас! — благаєли вони дядька Джека. — А клітку Септимуса можна кудись пересунути. Все одно він завжди у школі з Денні, ми його майже не бачимо.

Септимус — то чорний пацюк, який, переборюючи свої звичні лінощі, супроводжував до школи двоюрідного брата Лотті. Денні перейшов у перший клас середньої школи й зненавидів її. Спершу він почувався дуже самотнім, але був надто гордим, щоб зізнатися. Септимус, який дуже його любив, зголосився скласти йому компанію у школі, якщо хлопець задобрить його грильязем. Схоже, вони разом планували переворот у національній навчальній програмі, та принаймні завдяки цьому Денні здавався хоч трохи щасливішим у школі.

Зоокрамниця Грейсів була у центрі однієї з головних торгових вулиць Нетербриджа. Містечко загалом було стародавнім, із вузькими дорогами, вкритими бруківкою, та гарними місточками через річку. У цьому кінці вулиці чорно-білі будинки з дерев'яних брусів, із випнутими стінами притискалися одні до одних, похилившись, і виникало враження, що вони частково живі. На вулиці Лотті приючалася. Повітря було кислуватим і задимленим.

Нетербридж нагадував декорації з тих теледрам, де на всіх пишні спідниці з рюшами. Здавалося, що зараз поруч із нею промчить карета

з кіньми, яких підганятиме кучер, покрикуючи, щоб ті втікали від розбійників з пістолетами напохваті. Як і у сценах із фільмів, туман густішав, і Лотті прислухалася, чи не чути цокіт копит, а може, раптом з якогось із темних провулків вигулькне вампір. Вона перемістилася ближче до середини вулиці.

Лотті здригнулася і затремтіла. Чому це вона дозволила імлі так поводитися із собою? Це ж просто така погода, нічого страшного. Та все ж у неї перехопило подих, коли із сіруватого туману виринули постаті й почали наближатися до неї. І треба ж таке, одна із них і справді була загорнена у довгий чорний плащ, що нагадував крила кажана.

— Дурня! Просто маячня! Міф!

Лотті полегшено видихнула. Вампіри так не говорять. Принаймні, мабуть. У думках Лотті додала вампірів до переліку того, про що хотіла розпитати дядька Джека. Як виявилось, дракони існують, хоча ті двоє, про яких вона знала, були завбільшки з кішку.

Постаті з туману виявилися двома кремезними чоловіками, один високий, інший надзвичайно низький, і вони сперечалися.

— Кажу ж тобі, що бачив! Мчав Нетербриджським пагорбом! Ріг сантиметрів із 30!

Низький чоловік так злився, що обличчя побагровіло, а туман здавався парою, що валила з його вух.